

2026.05.25. Gazdagrét
Miért imádkozunk így?

Kedves Testvérek!

Nem tudom kinek milyen élménye van a „miért mondataival”. Miért történt ez? Miért kell ezt csinálnom? Sorolhatnánk... a válasz pedig sokféle lehet. Az a legidegtépőbb pedig az, ha a válasz nem mond semmit: „Csak”, „azért, mert azt mondtam”, „hogyan legyen mit kérdezned”.

Ahogy haladunk végig a Miatyánk szövegén, talán bennünk is megfogalmazódik a kérdés, hogy miért éppen így, miért imádkozunk? A zárószavak adják meg erre a választ, ugyanis az utolsó mondat Isten dicséretéről szól, imádatról, ami annyit jelent, hogy elmondja kinek tartja Istent. Ennek eredjünk a nyomában a mai ünnepi istentiszteletünkön: minden korábbi erre nézve kértünk... „mert tiéd az ország.”

Ez az egyszerű félmondat helyreteresi az Istenről alkotott képünket, a hovatartozásunkat és a földi országról alkotott képünket. Ezeket nézzük meg a következőkben.

1. Istenről alkotott kép

Az, ahogyan Istent látjuk, több összetevős: kijelenti magát a természetben, a történelemben, a lelkiismeretünkön keresztül. Megismerhetjük mások életén keresztül, legteljesebben pedig a kijelentett szaván, az Igén keresztül. Ugyanakkor még így is, vagy éppen a csatornák sokfélesége miatt, több irányba tud torzulni a róla alkotott képünk.

Mit mond el róla ez az egyszerű állítás, hogy övé az ország?

Azt, hogy Ő uralkodik, mégpedig az Ő országa fizikailag nem látható, túlmutat a kézzelfogható kereteken, de a téren és időn is. Isten országa nem más, mint Isten teljes, királyi uralmának érvényesülése. Látjuk mindebből a hatalmát, ugyanakkor azt is látnunk kell, hogy mindez nem személytelen hatalom, nem bürokratikus elnyomás, hanem személyes, élő valóság. A Pünkösöd éppen annak az ünnepe, hogy az az Úr, aki így uralkodik, vigasztalóként mellénk lép és Szentlelkével folyamatosan velünk van.

Itt azonban meg kell állnunk egy rövid időre, mert van egy gyakori hiba, amit elkövetünk az Istennel kapcsolatban. Ha forgatjuk az Ószövetséget, abból valóban kitűnik Isten királyi uralma: teremtő erő, seregeket vet tengerbe, természeti jelenségeknek parancsol, népeket hív életre, vagy épp űz el. És sokaknak ez visszataszító is talán: nem éppen fogyasztóbarát módon adja elénk az Ószövetség mindezt.

Az Újszövetség pedig kicsit más: szeretetről, Jézus tanításairól olvashatunk a közöttünk élő Istenről. Ha azt keressük, hogy ki az az Isten, akire nézve szól a mi imádságunk, akkor ezt a kettőt egyszerre kell látnunk: mert Istenben nincsen változás. Jézus ezért nem eltörlő a korábbiakat, hanem értelmet ad nekik és betölti a törvényt.

Valaki úgy fogalmazott, hogy ez a sor „tiéd az ország” hidat képez a Szentírás két része között, mert elismeri, hogy Isten hűséges, nem változik és uralkodik, de az uralmát nem elnyomásra, hanem felemelésre, megváltásra használja.

Isten tehát uralkodik és Krisztusban az Őr uralma eljött hozzánk, megismerhető és egyúttal meg is hív a hozzátartozásra. Innen lépünk tovább oda, hogy akik hozzá tartoznak, azok új állampolgárságot kapnak. Erre azok képesek, akiket a Szentlélek elvezet arra, hogy felismerjék: „magunktól semmit, de Istentől mindent remélhetünk.”

2. Hovatartozás

A Biblia azt mondja, hogy akik Isten gyermekei, ők, mennyei állampolgárok.

„Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül” (Fil 3,20)

Mit jelent mindez? Mit jelent ahhoz az országhoz tartozni, ami Istené? Egy egyszerű képet hozok ide: gondoljatok az okmányaitokban található fényképre. Gyakran panaszkodunk rá, esetleg próbáljuk titkolni, mert nem lett az igazi. Aki mennyei állampolgár az tudjátok milyen? Mintha a fotótok helyén Jézus képe lenne a személyiigazolványban, vagy az útlevelemben. Ugyanis a Heidelbergi Káté azt mondja, hogy Isten nekünk tulajdonítja azt a tökéletes engedelmességet, amit Krisztus tanúsított.

Mindez hovatarozást ad: nem céltalanul, gyökértelenül élünk a világban. Nem vagy gyökértelen, akkor sem, ha esetleg a családotban nem találsz a helyed. Nem vagy elveszett, akkor sem, ha nem látod a dolgok értelmét. Ha nyomaszt mindaz, ami körbevesz: háborúk, változások, bizonytalanság, tudnod kell, hogy van tovább ennél. Mert mennyei állampolgárként Isten családjához tartozol és rád is igazak az ígéretei.

Jogosan tehetnénk fel a kérdést, hogy ez hogy néz ki a gyakorlatban, mitől nem marad ez elvont teológiai igazság?

Attól, hogy az állampolgársággal járnak jogok és kötelezettségek.

A jogok, vagy inkább fordítsuk ígéretnek, ott szerepel az örök élet távlata, a bűnbocsánat-kegyelem öröme, amit hamarosan az úrvacsorában ünnepelni is fogunk, a közösség ajándéka, a Szentlélek ajándékai.

Kötelezettségek: a közösség gyakorlása, Isten dicsérete – minél inkább közel maradni hozzá és így meghallani és megismerni, hogy kicsoda Ő.

Aki Isten országának ilyen állampolgára, az új identitást kap: Isten gyermeke, mennyei állampolgár.

Innen érkezünk el a harmadik szempontoz: aki ismeri Istent, az Ő országának állampolgára, annak megváltozik a földi országról alkotott képe is.

3. Földi országról alkotott kép

Mert minden egy tágabb képbe helyeződik bele: minden földi hatalom, minden világrend, minden szabályrendszer, vagy emberi keret véges. Még azok is, amiket úgy ismerünk, hogy bőven a születésünk előtt léteztek. Talán korunk változásai közepette ezzel a végességgel könnyebben számolunk. Elég csak azzal számolni, hogy a ma születő gyermekek 70%-a olyan munkát fog végezni, ami ma még nem ismert. Ebben a végességben azonban van valaki, akinek a jelenléte örök.

És talán mindez jelentéktelennek tűnne, vagy erőtlennek, mert olyan kevesen vagyunk és akik vannak még azok se tudnak egyet érteni egy csomó kérdésben. Egy igehirdető így válaszolt erre „Isten népe a világban kicsiny nyáj, de ennek a kicsiny nyájnak hatalmas Istene van.”

De! Ez még nem a mennyország, mert Isten országa részben még érkező valóság. Mert még vállalja ennek a világnak a gyengeségét azért, hogy minél többen megismerjék. És valóban, sokszor bárcsak jönne már...

Van ebben a várakozásban egy egészséges határ, de ne felejtsünk el ennek a reménységgel tekinteni előre. Képzeljük el, hogyan hathatna ez a fogyasztásunkra: ha fókuszban tartanánk, hogy nem örökké ez a világ lesz az otthonunk. Milyen hatással lenne a kapcsolatainkra, ha szem előtt tartanánk, hogy ebbe az országba akarunk minél többeket behívni. Aktivizál ez, de! mindenképp előtt Isten dicséretére hív.

Itt érünk vissza oda, ahonnan indultunk: a Miatyánk végén dicsérjük Istent. Többek közt azért, mert övé az ország, amiben Ő uralkodik, aminek polgárai lehetünk és ami irányba teszi a földi dolgaink látását is. Ámen!

(Pálfalvi J. Viola)